

DECIZIA NR.

privind soluționarea contestației formulată de **SC X SRL**
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice sub nr.

Obiectul contestației îl constituie suma de **lei** reprezentând:

- lei taxă pe valoare adăugată respinsă la rambursare;
- lei taxă pe valoare adăugată stabilită suplimentar și rămasă de plată;
- lei accesorii aferente diferenței de taxă pe valoare adăugată precum și taxei valoare adăugată neachitată la termenele prevăzute de lege;

Suma de lei a fost stabilită de organele de inspecție fiscală prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de organele de inspecție fiscală nr., având la bază Raportul de inspecție fiscală nr..

Contestația este depusă în termenul legal prevăzut de art.207 din O.G.nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Constatând că, în speță, sunt îndeplinite dispozițiile art.209 (1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Serviciul Soluționare Contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Caraș-Severin, este legal investit să se pronunțe asupra contestației.

I. Prin contestația formulată, **SC X SRL** solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de organele de inspecție fiscală nr., a Raportului de inspecție fiscală nr. și rambursarea taxa pe valoare adăugată aferentă lunii septembrie 2006, invocând următoarele motive:

- organele de inspecție fiscală au efectuat o reverificare pentru perioada 01.12.2000 – 30.09.2006, stabilind în sarcina societății “obligații de plată TVA suplimentar cu majorări și penalități”;

- de asemenea, organele de inspecție fiscală nu au respectat prevederile art.91, alin. (1) și (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că dreptul organului de inspecție fiscală de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, iar acest termen începe să curgă cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală;

- s-a supus verificării o perioadă de 7 ani, incluzând și perioada 2000-2002, deși pentru această perioadă este incidentă prescripția dreptului de a stabili a obligații fiscale;

- contestatoarea susține de asemenea, că nu s-a ținut cont de prevederile pct.42, alin. (5) și alin. (6) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, prin care se prevede că persoanele juridice care au optat pentru regimul de taxare pentru orice operațiune prevăzută la art.141, alin (2), lit.k) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au optat tacit și pentru taxarea operațiunilor de închiriere de bunuri imobile;

- totodată, nu s-a ținut cont de prevederile art.155, alin (6) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, care prevede că în situația operațiunilor de închiriere exigibilitatea taxei pe valoare adăugată și emiterea facturii corespunde cu datele specificate în contractul părților;

- la calculul majorărilor și penalităților de întârziere nu au fost luate în calcul termenele și datele de plată a chiriei, cum au fost stipulate prin clauzele contractuale înserate în contractele de închiriere analizate;

- de asemenea, contestatoarea precizează că în mod greșit organele de inspecție fiscală au reținut că societatea nu a realizat venituri din activități care să dea dreptul la deducerea TVA

și au stabilit în sarcina ei TVA suplimentar, deoarece taxa pe valoare adăugată provine din TVA aferent achizițiilor de materiale de construcții necesare investițiilor efectuate în perioada verificată și achiziționării de mijloace fixe.

Argumentația juridică a contestatoarei este:

- art.90, art.91și art.231 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

- Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

- H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de organele de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Caraș-Severin au stabilit în sarcina societății obligații fiscale totale în sumă de lei din care: lei taxa pe valoare adăugată respinsă la rambursare, lei taxa pe valoare adăugată suplimentară și rămasă de plată, lei accesorii aferente diferenței de taxă pe valoare adăugată precum și taxei pe valoare adăugată neachitată la termenele prevăzute de lege.

Verificarea s-a efectuat în baza adresei nr. emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Soluționare Contestatăii, pentru reverificarea aceleuiași tip de impozit și pentru aceeași perioadă, conform considerentelor Deciziei nr. de soluționare a contestațiilor nr. și nr. și prevederilor legale aplicabile speței.

Prin Decizia nr. emisă de Serviciul Soluționare Contestatăii, din cadrul D.G.F.P. Caraș-Severin s-a desființat Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. având la bază Raportul de inspecție fiscală nr. emis de organele de inspecție fiscală ale Activității de inspecție fiscală și Decizia de rambursare a taxei pe valoare adăugată nr. emisă de organele fiscale ale Serviciului Gestiune Registrul Contribuabili, Declarații Fiscale și Bilanțuri Persoane Juridice din cadrul A.F.P.

Societatea a solicitat rambursarea sodului sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă lunii septembrie 2006, în sumă de lei.

Perioada supusă inspecției fiscale este 01.12.2000 – 30.09.2006.

Urmarea reverificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat taxa pe valoare adăugată de recuperat, în sumă de lei, care provine din taxa pe valoare adăugată aferentă achizițiilor de materiale de construcții necesare investițiilor efectuate la Motelul și din achiziționarea de mijloace fixe (3 bucăți ATV).

Pentru perioada de până la data de 31.12.2003, veniturile obținute de societate sunt venituri din închirierea imobilului deținut în Stațiunea, pentru care contestatoarea a emis facturi cu taxă pe valoare adăugată.

Pentru perioada 01.01.2004 – 30.09.2006 **SC X SRL** deși a încheiat un contract de închiriere de imobil, nu a emis facturi fiscale și nu a înregistrat veniturile lunare, conform prevederile art.155, alin (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În contextul de mai sus, organele de inspecție fiscală constată că în data de 01.08.2004, contestatoarea a încheiat un contract de închiriere pentru perioada 01.08.2004 -30.04.2006, cu SC SRL, având ca obiect închirierea imobilului înscris în CF la nr. în comuna, Stațiunea (operațiune scutită fără drept de deducere) fiind stabilită o chirie lunară în cuantum de lei.

De asemenea, în data de 01.05.2006 a fost încheiat un alt contract de închiriere între cele două societăți, având același obiect, chiria lunară fiind în sumă de lei.

Totodată, organele de inspecție fiscală menționează că în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006, contestatoarea a desfășurat doar operațiuni scutite de taxa pe valoare adăugată, conform art.141, alin (2), lit.k) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Până la data controlului contestatoarea, nu a optat pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art.141, alin. (2), lit.k), conform art.141, alin (3) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere că societatea a înregistrat doar operațiuni scutite de taxa pe valoare adăugată, în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006, conform celor de mai sus, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoare adăugată, în sumă de lei aferentă achizițiile efectuate.

Pentru neachitarea la termen a taxei pe valoare adăugată, în sumă de lei au fost calculate majorări de întârziere în sumă de 13.650 lei și penalități de întârziere în sumă de lei.

În perioada 01.12.2000 – 31.12.2002 **SC X SRL** a înregistrat taxa pe valoare adăugată de plată, neachitată în termenele legale, fapt pentru care organele de inspecție fiscală au calculat accesorii în sumă totală de lei din care: lei majorări de întârzieri și lei penalități de întârziere.

La baza calculului de accesorii pentru debitele declarate și neachitate în intervalul 01.12.2000 – 31.12.2002 au stat prevederile art.22, lit.c) din O.G. nr.70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție fiscală menționează că pentru perioada 01.12.2000 - 31.12.2002 au fost calculate accesoriile de mai sus, întrucât nu a existat act de control pentru acest interval iar taxa valoare adăugată datorată și declarată de societate a fost compensată cu TVA de rambursat din perioada următoare, stingerea în totalitate a acesteia realizându-se la data de 31.03.2006.

III. Luând în considerare constatările organelor de control, motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată se rețin următoarele:

În fapt, inspecția fiscală parțială s-a efectuat în baza adresei nr. emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Soluționare Contestații, pentru reverificarea aceleuiași tip de impozit și pentru aceeași perioadă, conform considerentelor Deciziei nr., de soluționare a contestațiilor nr. și nr. și prevederile legale aplicabile speței.

Prin Decizia nr. emisă de Serviciul Soluționare Contestații, din cadrul D.G.F.P. Caraș-Severin s-a desființat Decizia de impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., având la bază Raportul de inspecție fiscală nr. emis de organele de inspecție fiscală ale Activității de inspecție fiscală și Decizia de rambursare a taxei pe valoare adăugată nr. emisă de organele fiscale ale Serviciului Gestiune Registrul Contribuabili, Declarații Fiscale și Bilanțuri Persoane Juridice din cadrul A.F.P..

1. Perioada supusă inspecției fiscale este 01.12.2000 – 30.09.2006.

Societatea a solicitat prin decontul de TVA rambursarea soldului sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă lunii septembrie 2006, în sumă de lei, decont înregistrat la A.F.P. sub nr. și la D.G.F.P.– Activitatea de control fiscal sub nr.

Urmarea reverificării efectuate organele de inspecție fiscală au constatat că la data de 30.09.2006 soldul sumei negative de taxă pe valoare adăugată la sfârșitul perioadei de raportare provine din taxa pe valoare adăugată aferentă achizițiilor de materiale de construcții necesare investițiilor efectuate la Motelul și din achiziționarea de mijloace fixe (3 bucăți ATV).

Pentru perioada de până la data de 31.12.2003, veniturile obținute de societate sunt venituri din închirierea imobilului deținut în Stațiunea, pentru care contestatoarea a emis facturi cu taxă pe valoare adăugată.

Pentru perioada 01.01.2004 – 30.09.2006 **SC X SRL** deși are încheiat un contract de închiriere de imobil, nu a emis facturi fiscale și nu a înregistrat veniturile lunare, fiind încălcate prevederile art.155, alin (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În contextul de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat că, în data de 01.08.2004 contestatoarea a încheiat un contract de închiriere pentru perioada 01.08.2004 - 30.04.2006, cu SC, având ca obiect închirierea imobilului înscris în CF la nr. în comuna , Stațiunea (operațiune scutită fără drept de deducere) fiind stabilită o chirie lunară în cuantum de lei. De asemenea, în data de 01.05.2006 a fost încheiat un alt contract de închiriere între cele două societăți, având același obiect, chiria lunară fiind în sumă de lei.

Totodată, organele de inspecție fiscală menționează că în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006, contestatoarea a desfășurat doar operațiuni scutite de taxa pe valoare adăugată, conform art.141, alin (2), lit.k) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Până la data controlului contestatoarea, nu a optat pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art.141, alin.(2), lit.k), conform art.141, alin 3 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere că societatea a înregistrat doar operațiuni scutite de taxa pe valoare adăugată, în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoare adăugată aferentă achizițiilor efectuate, în sumă de lei.

Pentru neachitarea la termen a taxei pe valoare adăugată stabilită suplimentar de plată, în sumă de lei au fost calculate majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei.

Majorările de întârziere și penalitățile de întârziere aferente taxei pe valoare adăugată stabilită suplimentar de plată, în sumă de 13.785 lei au fost calculate conform art.115 și art.119 din O.G.nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Urmare verificărilor efectuate prin Raportul de inspecție fiscală nr. organele de inspecție fiscală au evidențiat în Decizia de impunere nr. la pct.2.2.1."Soluționarea decontului de taxă pe valoare adăugată cu sume negative de rambursare" taxa pe valoare adăugată stabilită suplimentar de plată în sumă de lei, au respins la rambursat suma de lei reprezentând soldul sumei negative de taxă pe valoare adăugată, rezultând o taxă pe valoare adăugată suplimentar și rămasă de plată în sumă de lei.

2. În perioada 01.12.2000 – 31.12.2002 **SC X SRL** a înregistrat taxa pe valoare adăugată de plată, neachitată la termenele legale, fapt pentru care organele de inspecție fiscală au calculat accesorii în sumă totală de lei din care: lei majorări de întârzierii și lei penalități de întârziere.

Pentru perioada 01.12.2000 - 31.12.2002 au fost calculate accesoriile de mai sus, întrucât nu a existat act de control pentru acest interval iar taxa valoare adăugată datorată și declarată de societate a fost compensată cu TVA de rambursat din perioada următoare, stingerea în totalitate a acesteia realizându-se la data de 31.03.2006.

Majorările de întârziere și penalitățile de întârziere aferente taxei pe valoare adăugată de plată, neachitată la termenele prevăzute de lege, pentru perioada 01.12.2000 – 31.12.2002, în sumă totală de lei, au fost calculate conform H.G. nr. 564/2000 privind stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, H.G. nr. 1043/2001 privind stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, H.G. nr.874/2002 pentru stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare și a cotei majorărilor datorate pe perioada amânării sau eşalonării la plată a obligațiilor bugetare, O.G.nr.26/2001 pentru modificarea

O.G.nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, O.G. nr.61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare.

În drept,

1. Referitor la suma de **lei** reprezentând taxa pe valoare adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 145

(3) Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată are dreptul să deducă:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o alta persoana impozabilă;(...)”

De asemenea, prevederile art. 141 din Lega nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“(2) Alte operațiuni scutite de taxa pe valoare adăugată:

(...)

k) arendarea, concesiunea și **închirierea de bunuri imobile**, cu următoarele excepții:

1.operațiunile de cazare care sunt efectuate în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping;

2. serviciile de parcare a vehiculelor;

3. închirierea utilajelor și a mașinilor fixate în bunurile imobile;

4. închirierea seifurilor;(...)

(3) Orice persoană impozabilă poate opta pentru taxarea operațiunilor prevăzute la alin. (2) lit.k), în condițiile stabilite prin norme.”

Coroborat cu pct.42, alin.(3) din H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se precizează:

“(3) Persoanele impozabile înregistrate ca plătitori de taxa pe valoarea adăugată pot opta pentru aplicarea regimului de taxare pentru orice operațiune prevăzută la art. 141, alin. (2) lit. k) din Codul fiscal. Opțiunea de aplicare a regimului de taxare se notifică organelor fiscale teritoriale pe formularul prevăzut în anexa nr.1 la prezentele norme metodologice și se aplică de la data înscrisă în notificare. În situația în care numai o parte dintr-un imobil este utilizată pentru realizarea operațiunilor prevăzute la art. 141, alin. (2) lit. k) din Codul fiscal și se optează pentru taxarea acestora, în notificarea transmisă organului fiscal se va înscrie în procente partea din imobil destinată acestor operațiuni”.

ART. 126

“(1) În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

....

(4) Operațiunile impozabile pot fi:

a) operațiuni taxabile, pentru care se aplică cotele prevăzute la art. 140;

b) operațiuni scutite cu drept de deducere, pentru care nu se datorează taxa pe valoarea adăugată, dar este permisă deducerea taxei pe valoarea adăugată datorate sau plătite pentru bunurile sau serviciile achiziționate. În prezentul titlu, aceste operațiuni sunt prevăzute la art.143 și art.144;

c) operațiuni scutite fără drept de deducere, pentru care nu se datorează taxa pe valoarea adăugată și nu este permisă deducerea taxei pe valoarea adăugată datorate sau plătite pentru bunurile sau serviciile achiziționate. În prezentul titlu, aceste operațiuni sunt prevăzute la art. 141;

d) operațiuni de import scutite de taxa pe valoarea adăugată, prevăzute la art.142, pentru care nu se datorează taxa pe valoarea adăugată în vamă.”

Art. 155

“(2) Pentru livrări de bunuri factura fiscală se emite la data livrării de bunuri, iar pentru prestări de servicii cel mai târziu până la data de 15 a lunii următoare celei în care prestarea a fost efectuată”.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține faptul că **SC X SRL** poate să își exercite dreptul de deducere al taxei pe valoare adăugată dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

În cazul în speță, așa cum este menționat în Raportul de inspecție fiscală nr. și în Referatul privind propunerile de soluționare a contestației, contestatoarea în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006, deși are încheiate contracte de închiriere de imobil, nu a emis facturi fiscale și nu a înregistrat venituri lunare. “Practic în tot acest interval societatea nu realizează nici un fel de venituri, fapt ce cu atât mai mult nu justifică achizițiile efectuate”.

Referitor la afirmația contestatoarei privind faptul că, organele de inspecție fiscală nu au ținut cont de prevederile art.145, alin (8) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“ Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente:

a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă, cu factură fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155, alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată. Beneficiarii serviciilor prevăzute la art.150, alin.(1) lit. b) și art. 151 alin (1) lit. b), care sunt înregistrați ca plătitori de taxa pe valoarea adăugată, justifică taxa dedusă, cu factura fiscală, întocmită potrivit art.155, alin. (4)”,

concluzionând astfel că, în conformitate cu cele de mai sus, societatea fiind înregistrată ca plătitoare de taxă pe valoarea adăugată poate beneficia de rambursarea taxei pe valoare adăugată solicitate, nu se poate reține în soluționarea cauzei, deoarece dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor efectuate se poate exercita dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, și mai mult decât atât, contestatoarea desfășoară în perioada 01.01.2004 – 30.09.2006 doar operațiuni scutite de taxă pe valoare adăugată și anume cea de închiriere, pentru care nu a optat pentru taxare conform prevederilor legale de mai sus.

Tot în contextul de mai sus, din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se mai reține faptul că, contestatoarea în intervalul 01.01.2004 – 30.09.2006, deși are încheiate contracte de închiriere cu SC SRL privind imobilul înscris în CF la nr. în comuna, Stațiunea , nu înregistrează venituri lunare pentru aceste operațiuni, de altfel așa cum este și stipulat în contractele de închiriere încheiate, respectiv în contractul pentru perioada 01.08.2004 – 30.04.2006 și perioada 01.05.2006 – 30.04.2007 la art.4 ”Prețul închirierii” .

În ceea ce privește afirmația contestatoarei referitoare la faptul că, organele de inspecție fiscală nu au ținut cont de prevederile pct.42, alin (5) și (6) din Normele metodologice din 2004 de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal prin care se prevede că persoanele juridice care au optat pentru regimul de taxare pentru orice operațiune, au optat tacit și pentru taxarea operațiunilor de închiriere de bunuri imobile, nu se poate reține în soluționarea favorabilă a contestației, deoarece așa cum este menționat în Raportul de inspecție fiscală nr., organele de inspecție fiscală fac referire la două contracte de închiriere de imobil încheiate în data de 01.08.2004, respectiv în data de 01.05.2006, perioadă pentru care aplicarea regimului de taxare era posibilă prin notificarea organelor fiscale, fiind necesară depunerea acestei notificări.

Urmare celor prezentate, organele de inspecție fiscală au stabilit în mod corect că, societatea nu are drept de deducere pentru taxa pe valoare adăugată în sumă de lei aferentă achizițiilor efectuate, iar la pct.2.2.1.”Soluționarea decontului de taxă pe valoare adăugată cu sume negative cu opțiuni de rambursare” din Decizia de impunere nr. au respins la rambursat suma de lei reprezentând soldul sumei negative de taxă pe valoare adăugată cu opțiuni de rambursare, rezultând o taxă pe valoare adăugată stabilită suplimentar și rămasă de plată în sumă de lei, motiv pentru care contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

De asemenea urmează a se respinge contestația și pentru majorările de întârziere, în sumă de lei aferente taxei pe valoare adăugată stabilită suplimentar și penalitățile de întârziere în sumă de lei, potrivit principiului de drept “accesoriul urmează principalul”.

2. În ceea ce privește suma de lei reprezentând accesorii aferente taxei pe valoare adăugată de plată pentru perioada 01.12.2000 – 31.12.2002, sunt incidente prevederile O.G.nr.70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

ART. 21

„Dreptul organelor de control fiscal sau, după caz, al serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a acestora, precum și de a constata contravenții și a aplica amenzi și penalități pentru faptele ale căror constatare și sancționare sunt, potrivit legii, de competența organelor de control fiscal sau, după caz, a serviciilor de specialitate ale autorităților administrației publice locale, pentru o perioadă impozabilă, se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectiva;

b) în termen de 5 ani de la data ultimului termen legal de plată a impozitului, în cazul în care legea nu prevede obligația depunerii declarației;

c) în termen de 5 ani de la data comunicării, către contribuabil, a impozitului stabilit de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale în condițiile prevăzute de lege”.

ART. 22

„Termenele de prescripție prevăzute la art. 21 se întrerup:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) la data depunerii de către contribuabil a declarației fiscale după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;

c) la data efectuării de către contribuabil a unui act voluntar de recunoaștere a impozitului datorat, inclusiv plata integrală sau parțială a acestuia;

d) la data comunicării, către contribuabil, a unor diferențe de impozit stabilite de organele fiscale sau, după caz, de serviciile de specialitate ale autorităților administrației publice locale, ca urmare a acțiunilor de control”.

De asemenea, O.G.nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

ART. 91

„Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevazut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel”.

coroborat cu prevederile pct. 89.1. din H.G.nr.1.050/ 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, se prevede:

„Dispozițiile referitoare la cazurile și condițiile de suspendare și întrerupere a termenului de prescripție sunt cele cuprinse în Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, cu modificările ulterioare”.

iar la art.16, lit.c) și art.17 din Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, se precizează:

”ART. 16

Prescripția se întrerupe:

c) printr-un act începător de executare”.

ART. 17

„Întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o. După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție [...]”.

Prin somațiile nr., nr., nr., respectiv nr. emise de Administrația Finanțelor Publice, primite de contestator conform confirmărilor de primire, anexate la dosarul cauzei, se constată că societatea a fost înștiințată că figurează în evidența fiscală cu sume de plată reprezentând taxa pe valoare adăugată pentru care s-a început executarea silită în temeiul titlurilor executorii.

Somațiile prezentate mai sus întrerup cursul prescripției, conform art.17 din Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, atât la data de 23.07.2001, la data de 09.08.2002, 10.01.2002, cât și la data de 13.12.2004, de la aceste date începând să curgă o nouă prescripție.

Ca urmare nu operează prescripția pentru perioada 01.12.2000 – 31.12.2002, organele de inspecție fiscală în mod legal au calculat majorări de întârziere și penalităților de întârziere aferente taxei pe valoare adăugată de plată neachitate la termenele legale prevăzute de lege, conform H.G.nr.564/2000 privind stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, H.G.nr. 1043/2001 privind stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, H.G.nr.874/2002 pentru stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare și a cotei majorărilor datorate pe perioada amânării sau eșalonării la plata a obligațiilor bugetare, O.G. nr.26/2001 pentru modificarea O.G.nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, O.G. nr.61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare.

Tot în acest context, organele de inspecție fiscală menționează în Raportul de inspecție fiscală nr. că pentru perioada 01.12.2000 – 31.12.2002, taxa pe valoare adăugată datorată și

declarată de societate a fost compensată cu TVA de rambursat din perioada următoare, stingerea în totalitate a acestuia realizându-se la data de 31.03.2006.

Referitor la afirmația contestatoarei cu privire la faptul că, organele de inspecție fiscală invocă dispozițiile art.22, lit.d) din O.G.nr.70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, iar acestea nu își găsesc aplicabilitatea în cauză, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât organele de inspecție fiscală în cuprinsul Raportul de inspecție fiscală nr.5775/05.02.2008 au invocat prevederile art.22, lit.c) din O.G. nr.70/1997 privind controlul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește afirmația contestatoarei referitoare la faptul că, organele de inspecție fiscală au supus verificării o perioadă de 7 ani, deși pentru această perioadă este incidentă prescripția dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale, menționăm faptul că potrivit art.98, alin.3, lit.c) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

„Perioada supusă inspecției fiscale

(3) La celelalte categorii de contribuabili inspecția fiscală se efectuează asupra creanțelor născute în ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligația depunerii declarațiilor fiscale. Inspecția fiscală se poate extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, dacă este identificată cel puțin una dintre următoarele situații:

a) există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat;

b) nu au fost depuse declarații fiscale în interiorul termenului de prescripție;

c) nu au fost îndeplinite obligațiile de plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat.

Urmare celor prezentate, organele de inspecție fiscală în mod corect au calculat majorări de întârziere, în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei, aferente taxei pe valoare adăugată de plată pentru perioada 01.12.2000 – 31.12.2002, urmând ca pentru acest capăt de cerere, contestația a fi respinsă ca neântemeiată.

Pentru considerentele menționate mai sus și în baza art.126, art.141, art.145 și art.155 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct.42 (3) H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art.21, art.22 din Ordinul nr.70/1997 privind controlul financiar, cu modificările și completările ulterioare, art.16, art.17 din Decretul nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, precum și art.91, art.98, art.231 și art.216 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE

Respingerea, ca neântemeiată, a contestației formulată de **SC X SRL** pentru suma de lei reprezentând:

- lei taxă pe valoare adăugată respinsă la rambursare;
- lei taxă pe valoare adăugată stabilită suplimentar și rămasă de plată;
- lei accesorii aferente diferenței de taxă pe valoare adăugată precum și taxei valoare adăugată neachitată la termenele prevăzute de lege;

